

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΒΙΟΛΙΟΥ

(Τσιγγάνικη παράδοση)

Μία φορά, τώρα και πολλά-πολλά χρόνια, μία φυλή Άτσιγγάνων περνούσε από ένα πυκνό και σκοτεινό δάσος της Μολδαβίας.

Η γυναίκες και τα μικρά παιδιά ήταν άνετασμένα στ' άμαξια, κάτω άθλια τροχόπιτα, που τα έσερναν κοκκαλιάρικα άλογα. Οι άνδρες και τα μεγαλύτερα παιδιά, πήγαιναν πίσω από τ' άμαξια, ακολουθώντας τον άρχισαίγγανο, έναν άραιο γέρο με κάτασπρα γένια.

— Άς σταθούμε εδώ, είπε κατά το θρόνυ ο γέρος, κутάζοντας γύρω του. Μπαίνουν τώρα στην περιοχή του μαγυάρου του Βόδνι. Καθώς έμαθα, είνε ένας άρχοντας κακός και αϊμοφόρος που δεν πιστεύει στο Θεό, ληστεύει τους φτωχούς ταξιδιώτες και πολλές φορές θάζει τους ανθρώπους του να τους κρεμούν ή να τους σκοτώνουν. Πρέπει λοιπόν να φανούμε πολύ προνοητικοί και να προσπαθήσουμε να περάσουμε από την περιοχή αυτή, όσο πιο άδερυθα και κρυφά μπορούμε γιά να μη μάς πάρουν είδησι.

Ύστερα, χαϊδεύοντας το σγουρό κεφαλάκι της Μικαέλας, της μικρής έγγονής του, έκανε νόημα στους άτσιγγάνους να σταματήσουν.

Τά άλογα ξεζεύτηκαν κι' η γυναίκες άρχισαν ν' άνάβουν τις φωτιές. Άξαφνα όμως, όλο το δάσος πλημμύρισε από όπλοφόρους του Μαγυάρου Βόδνι. Οι άτσιγγάνοι δοκίμασαν ν' άντισταθούν, μά οι όπλοφόροι έπιεσαν τον γέρο άρχισαίγγανο και όσους τσιγγάνους μπόρεσαν και τους ώδηγησαν στον πύργο του άφέντη τους.

Με κλάματα τους άκούλυθησε έξιπσω κι' η Μικαέλα, παρακαλώντας ν' αφήσουν έλευθερο τον γέρο παππού της, μά εκείνοι την έσπρωχναν άγρια και όταν έπιασαν στον πύργο σήκωσαν την κινητή γέφυρα κι' άφησαν την Μικαέλα άπ' έ. έ. έ.

Περίλυπη ή μικρή τσιγγάνα γύρισε στο δάσος και συλλογιζόταν τί μπορούσε να κάνει γιά να έλευθερώσει τον παππού της. Άξαφνα ανέμεσα από τά έλας τα ξεπρόβαλε μπροστά της

ένας ψηλός κι' άδύνατος άνθρωπος, ντυμένος στα κόκκινα άπ' το κεφάλι ώς τά νύχια. Το πρόσωπό του δεν φαίνονταν, γι'αυτό το έκρυβε ένα μεγάλο καπέλλο.

Η Μικαέλα κατατρομαγμένη σηκώθηκε κι' έκανε τον στυμρό της. Ο ξένος έθγαλε τότε μία στριγγή φωνή και πήγε δέκα βήματα πίσω. Η Μικαέλα κατάλαθε άμέσως πώς ήταν ο ίδιος ο Διάβολος.

— Μικαέλα, της φώναξε από μακριά ο Τρισκατάρατος, θέλεις να έλευθερώσεις τον παππού σου κι' όλους τους άδύνατους που οαπίζουν στις φυλές του πύργου;

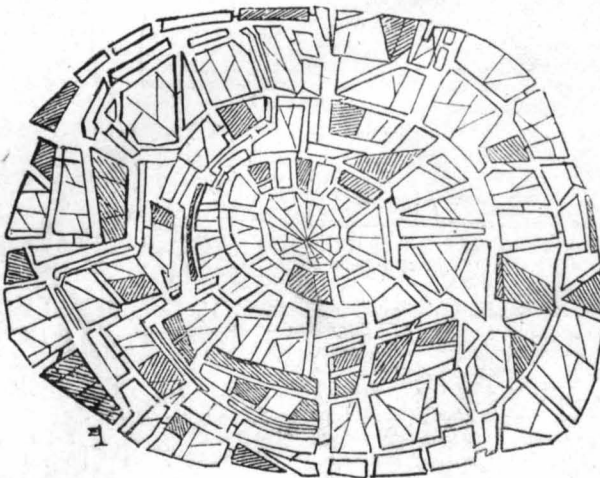
— Θέλω, είπε ή Μικαέλα τρέμοντας, φτάνει να μη μου πής να κάνω κακό.

Ο διάβολος γέλασε άγρια κι' έθγαλε κάτω από το μανδύα του ένα παράξενο ξύλινο κουτί και μία μακριά θέρρα, ένα βιολί, δηλαδή.

Γιά να έλευθερωθούν όλοι οι δικοί σου άρκει να παίξεις ένα κομμάτι με το βιολί μου, της έλεπε.

Τότε ή Μικαέλα ήρθε το βιολί και τράβηξε κατά τον πύργο. Μόλις έφτασε στη γέφυρα έδωσε μία δοξαριά στο βιολί της κι' άμέσως ή γέφυρα κατέθηκε μόνι της. Με τη δεύτερη δοξαριά, ή πόρτες όλες ά-

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙ ΔΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Να ένας τρομερός λαβύρινθος, όμοιος μ' εκείνον της Κρήτης! Ο λαβύρινθος όμως αυτός έ. έ. έσοδον, εκεί που σημειώται ή μικρή σημαία, και έξεδον, εκεί που σημειώται ο σταυρός. Μπορείτε να βρήτε το σωστό δρόμο, να μπήτε δηλαδή άπ' την είσοδο και να βγείτε άπ' την έξοδό του; Γιά να δοίμε...

νοϊζαν διάπлатες και το κοριτάκι μπήκε στην αύλη του πύργου. Κι' όταν πειά άρχισε να παίξει στο βιολί της ένα σκοπό, οι στρατιώτες έμειναν άκούνητοι σαν ναρκωμένοι, έσπασαν όλες ή κλειδωνιές από τις φυλακές κι' όλοι οι φυλακισμένοι θγήκαν έξω έλευθεροί και μαζί μ' αυτούς και οι άτσιγγάνοι με τον άρχηγό τους.

Μόλις τους είδε ή Μικαέλα τους έκανε νόημα να την άκολουθήσουν και παίζοντας πάντα θγήκε από τον καταραμένο πύργο. Όταν κι' οι τελευταίοι άπ' τους συντρόφους της πάτησαν έξω το πόδι τους, μία φρικτή λάμψη έσχισε τον ουρανό και άπάνω στον πύργο έπεσε ένας κεραυνός και τον γκρέμισε ώς τά θεμέλια.

Κι' ο Διάβολος που περίμενε την κατάλληλη στιγμή άρπαξε τις ψυχές του κακού άρχοντα και των ύποτακτικών του και τις πήρε μαζί του. Μά ή Μικαέλα, μόλις έφτασε στην κατασκήνωσή τους γονάτισε μπροστά στις άγιες εικόνες και άρχισε με το βιολί της να παίξει ένα παθητικό σκοπό. Κ' ή δοξαριάς που έθγαναν, ήταν γλυκιές και μεθυστικές και δεν είχε πειά καμία καταστροφική δύναμη.

Κά από τότε οι άτσιγγάνοι έχουν μαζί τους, παντού και πάντα το βιολί τους που κανείς δεν ξέρει να το παίξει σαν κι' αυτούς. Κ' οι ήχοι που θγαίνουν από μέσα είνε άλλοτε οπα-

ρακτικοί σαν θρήνος και άλλοτε αϊθέριοι σαν ούράνιες μελωδίες.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ

Έχω μία μικρή αδελφή ίδια κούκλα ζωντανή να μιλάει δεν ξέρει, μά τί ώραά λέει: «Μαμά!»

Άμα περπατάει πέφτει Κι' όταν θλέπη τον καθρέφτη από πίσω προσπαθεί τ' άλλο το παιδί να βρή!...

Δυό δοντάκια έχει ακόμα στο μικρούλικό της στόμα Τόσα έχει κι' ή γιαγιά, κι' όμως ξέρει και μιλά.

Με τί μοιάζει; Με τί μοιάζει; Νά το πώ; Έ, δεν πειράζει! Μοιάζει με μικρή γιαγιά που δεν ξέρει να μιλά!...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μπρος στον Παυλάκη διηγούνται ότι ο κόρυκας ζή διακόσια χρόνια.

Κι' ο Παυλάκης στρεφόμενος προς τη μητέρα του:

— Μητέρα μου, της λέει, να μού αγοράσας, σέ παρακαλώ, έναν κόρυκα γιά να δώ αν είνε αλήθεια ότι ζή τόσα χρόνια!...

Η μικρή 'ιψυγένεια λέει στην αδελφή της Κλεοπάτρα πούνα δυό χρόνια μεγαλύτερη της:

—Τί μού κάνεις τη μεγάλη; Μετά δυό χρόνια θά σέ φτάσω!...

Η Θεανώ που είνε πολύ μικρή και δεν έμαθε ακόμα να διαβάει, θλέπει τη γιαγιά της να φοράει τά γυαλιά της πάντοτε, όταν πρόκειται να διαβάσει κάτι.Μία μέρα λοιπόν παίρνει κι' αυτή ένα βιβλίο και τρέχει στή γιαγιά της.

— Γιαγιά, της λέει, δός μου τά γυαλιά σου.

— Τί τά θέλεις; ρωτάει ή γιαγιά της.

— Νά διαβάσω αυτό το βιβλίο!

ΣΥΛΛΑΒΟΓΡΗΦΟΣ

Με δύο μαύρα—έν τουρκικό Το άλλο πάλιν έλληνικό Άν τά ένώσης ένα γλυκό κατασκευάζεις μαλακτικό.